

ਮਹਿਤਾਬ ਐਸ. ਗਿੱਲ ਅਤੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਜੈਨ ਜੇ. ਜੇ.

ਸਾਬਕਾ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ , -ਜਵਾਬਦਾਰ

2007 ਦਾ CWP ਨੰਬਰ 1200

4 ਅਗਸਤ, 2008

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950-ਆਰਟੀਕਲ .226—ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਵੋਲ. I ਭਾਗ I—ਨਿਯਮ 7.3-ਏ(3)-ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਛੁੱਟੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ—ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਲਈ ਦਾਅਵਾ—'ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਤਨਖਾਹ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ—ਇਸਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ -ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ - ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ - ਨਿਯਮ 7.3-ਏ(3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਅੰਤਰਾਲ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ - ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੋਧ ਵੀ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 6 ਅਗਸਤ, 1994 ਅਤੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਤਿੰਨੋਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 14 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਤਿੰਨੋਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। 14 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਐਡੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ. ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਸੀ. ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ SLP ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ

ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਪਰਾ ੧੮)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਿਤੀ 14 ਜੂਨ, 2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਜ਼ਾ/ਦੂਜੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਮਿਤੀ 18 ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ।, 2005 ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ 14 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਤੋਂ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ 'ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੁੱਟੀ' ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 18 ਨਵੰਬਰ, 2003 ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਮਿਆਦ. ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੀਸੀਐਸ ਨਿਯਮ ਭਾਗ I ਭਾਗ I ਦੇ ਨਿਯਮ 7.3-ਏ(3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(ਪਰਾ 19)

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਸ.ਕੇ

ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਹਲ, ਡੀਏਜੀ ਪੰਜਾਬ, ^ ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਜੈਨ, ਜੇ.

(1) ਪੀਟੀਪੀਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 18 ਜੁਲਾਈ, 2005 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੀਟੀਪੀਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ-9), - ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ 1 ਤੋਂ ਮਿਆਦ ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੋਂ 1 ਦਸੰਬਰ, 2003 ਨੂੰ 'ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ' ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ

'ਕੋਈ ਕੰਮ-ਨੋ ਤਨਖਾਹ' ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੱਤੇ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ 1 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੋਂ 1 ਦਸੰਬਰ, 2003 ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਨੂੰ 'ਬਕਾਇਆ ਛੁੱਟੀ' ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।

(2) ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 29 ਨਵੰਬਰ, 1989 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਆਰਮਡ ਪੁਲਿਸ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬੁਖਾਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ 9 ਦਸੰਬਰ, 1992 ਤੋਂ 8 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਗਿਆ, ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੇ ਬੁਖਾਰ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ 17 ਦਸੰਬਰ 1992 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਿਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ (ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਾਰਡ), ਗੁੜਗਾਓਂ ਵਿਖੇ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ 12 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਏ.ਡੀ. ਰਾਹੀਂ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਭੇਜਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ 22 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ। ਫਰਵਰੀ, 1993, 15 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਤੋਂ 13 ਫਰਵਰੀ, 1993 ਤੱਕ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਨਰਲ ਹਸਪਤਾਲ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅੰਤੜੀਆਂ ਦੇ ਬੁਖਾਰ ਅਤੇ ਪਿੱਠ ਦੇ ਦਰਦ ਤੋਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਡਾ. ਅਨਿਲ ਬਾਂਸਲ ਦੇ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਤੋਂ ਇਲਾਜ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ 09 ਜੂਨ, 1993 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਲੰਬੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 15 ਅਕਤੂਬਰ 1993 ਨੂੰ ਡਾ: ਅਨਿਲ ਬਾਂਸਲ ਤੋਂ ਮੈਡੀਕਲ ਫਿਟਨੈਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਨੇ ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਮਾਂਡੈਂਟ, ਤੀਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਫੇਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। XI, ਮੋਹਾਲੀ, - 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਕਮਾਂਡੋ ਫੋਰਸ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ 6 ਅਗਸਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।, 1994. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਕਮਾਂਡੋ, ਪੰਜਾਬ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

(3) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993, 6 ਅਗਸਤ, 1994, 7 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ 4 ਸਤੰਬਰ, 1998 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 156-ਟੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਿਵਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

(ਜੂਨੀਅਰ ਡਵੀਜ਼ਨ), ਪਟਿਆਲਾ, 14 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:-

“ਉਪਰੋਕਤ ਮੁੱਦਿਆਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਗਲਤ ਹੁਕਮ। 4, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 6 ਅਗਸਤ, 1994 ਦੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 7 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਲਾਭਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ।

(4) 14 ਜੂਨ, 2001 ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਿਵਲ 1 ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ c198-3 ਅਗਸਤ, 2001 ਦੀ ਸਟੀਜ਼ ਸਟੇਟੀਜ਼, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 2002, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਕੇ:-

“ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦਾਇਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ/ਮੁਦਈ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਹੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ ਸ਼ੀਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ”

(5) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਰ.ਐਸ.ਏ. ਨੰਬਰ 1126 ਆਫ 2003 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਵੀ.ਐਮ. ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਉਹਨਾਂ ਦੇ 13 ਮਾਰਚ, 2003 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। :-

“ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਈ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਸ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ.. ਇਹ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(6) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(7) ਕਿਉਂਕਿ 14 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਸੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੜਤਾਲ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 18 ਨਵੰਬਰ, 2003 ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 12 ਦਸੰਬਰ, 2004 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਕਮਾਂਡੇਂਟ ਤੀਜੀ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਉਸ ਦੀ 14 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਤੋਂ 06 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੱਕ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ 'ਛੁੱਟੀ' ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਾਂਡੇਂਟ, 5 ਵੀਂ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਬਹਾਦਰਗੜ੍ਹ, ਪਟਿਆਲਾ ਵੱਲੋਂ 08 ਜੁਲਾਈ 2005 ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਹਾਲੀ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ 'ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ' ਕਿਉਂ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ।

(8) ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ-8 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, - ਅਣਪਛਾਤੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-9 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ

ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 06 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੋਂ ਦਸੰਬਰ 01, 2003 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ 'ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤਨਖਾਹ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(9) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ 'ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਮੰਗ' ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ P-10 ਵਜੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

(10) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨਿਰਪੱਖ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, - ਸਤੰਬਰ, 20, 2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਆਫ਼ ਮੋਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਕਮਲ ਸਿੰਘ, ਡੀਐਸਪੀ/ਏਡੀਜੇ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਰਾਹੀਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੀਸਰੀ ਕਮਾਂਡੋ ਬਟਾਲੀਅਨ, ਫੇਜ਼ XI, ਸਾਰੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 12 (i) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ 'ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਕਾਰਨ' ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(11) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 'ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ-ਕੋਈ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ' ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (1) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ (1) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ। ਮੰਜੂ ਮੇਨਾਰੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਸਾਬਕਾ ਡਰਾਈਵਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (3) ਅਤੇ ਉਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਰਾਜੀਵ ਗਾਂਧੀ ਪ੍ਰਥਮਿਕ। ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਸ਼ਨ (4)।

(12) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਨਿਯਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ
7.3 (ਏ) ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਰੂਲਜ਼, ਵੋਲ. I ਭਾਗ I ਅਤੇ ਪੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਿਆਦ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

- (1) 1999 (2) SCT 528
- (2) 2005 (4) SCT 104
- (3) 1994 (1) SCT 201
- (4) 2002 (3) SCT 241

(13) ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲ ਭਾਗ-1 ਭਾਗ 1 ਦਾ ਨਿਯਮ 7.3-ਏ(3), ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(3) ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤਗੀ, ਹਟਾਉਣ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਰਖਾਸਤ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(14) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਕਾਰਨ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਕੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗੁਨਾਹ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ, ਜੋ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੋਂ 1 ਦਸੰਬਰ, 2003 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, - ਅਨੁਸੂਚੀ P-9 ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਈ ਸੀ।

(15) ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ 'ਬਕਾਇਆ ਛੁੱਟੀ' ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਮਿਆਦ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਵਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(16) ਅਸੀਂ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(17) ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੋਧ ਵੀ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 6 ਅਗਸਤ, 1994 ਅਤੇ 7 ਨਵੰਬਰ, 1997 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨੋਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ

ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 14 ਜੂਨ, 2001 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਤਿੰਨੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਵੇਗੀ। 14 ਜੂਨ, 2001 ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ- ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮਿਤੀ 11 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 2003 ਦੇ ਆਰਐਸਏ ਨੰਬਰ 1126 ਵਿੱਚ 13 ਮਾਰਚ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2003. ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ SLP ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

(18) 14 ਜੂਨ, 2001 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਵੀਂ/ਦੂਜੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਮਿਤੀ 18 ਜੁਲਾਈ, 2005 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 14 ਫਰਵਰੀ, 1992 ਤੋਂ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ 'ਬਕਾਇਆ ਛੁੱਟੀ' ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 18 ਨਵੰਬਰ, 2003 ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਭੱਤੇ ਜੋ ਕਿ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, - ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਡਰ ਅਨੁਸੂਚੀ P-9 ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਨਿਭਾਈ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮ 7.3-ਏ (3), ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਦਖਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਸੀ,

ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ, ਆਦਿ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਕੇ.ਵੀ. ਜਾਨਕੀਰਾਮਨ, ਆਦਿ ਆਦਿ (5), ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ/ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਨਖਾਹ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨਲ ਪੋਸਟ ਅਤੇ "ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਤਨਖਾਹ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਦਿ ਸਟੇਟ ਆਫ ਹਰਿਆਣਾ ਫੈਡਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਕੰਜ਼ਿਊਮਰਜ਼ ਕੋਆਪਰੇਟਿਵ ਹੋਲਸੇਲ ਸਟੋਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ (6) ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਭਾਵ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੁਪਤਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (ਸੁਪਰਾ), ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਡਰਾਈਵਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (7), ਅਤੇ ਉਮੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਕਮੇਟੀ ਰਾਜੀਵ ਗਾਂਧੀ ਪ੍ਰਥਮਿਕ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਸ਼ਨ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਅਥਾਰਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ "ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਤਨਖਾਹ" ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

(19) The above discussion, as the present judgment ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਆਰਡਰ Annexure P-9 ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 6 ਜੁਲਾਈ, 1993 ਤੋਂ 1 ਦਸੰਬਰ, 2003 ਤੱਕ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤਨਖਾਹ ਅਤੇ ਭੱਤੇ ਦੇਣ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

- (5) ਏਆਈਆਰ 1991 ਐਸਸੀ 2010
- (6) 1998 (I) PLR 831
- (7) 1994 (1) SCT 201

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

